

калъчката. — Не вижда че съмъ останалъ съ единъ мустакъ, ами...

— Да ти кажа ли азъ тебе, бай Кольо, — обади се Тодоръ, — нѣма кой да ни разиграе насъ, както трѣбва, както едно време, че да видишъ! Пари съ торба, дето се рекло, ще съберемъ. И старецътъ да се облѣче, и насъ да стегне... Пъкъ какви представления ще му изиграемъ: тука ли си — тамъ стой!...

— Не знамъ, — смръщи вежди Кара-Кольо. — Тѣй ако върви, лошо ще свърши. Ще ми пречернѣе нѣкой день и — хрясъ! — съ калъчката и васъ ще заколя, и себе си ще рѣгна. Туй за туй!

Тритѣ кукли тръгнаха къмъ срещната стена и потънаха въ сѣнката. Янко отново сложи глава на торбичката, усмихна се за нѣщо и заспа.

На другия день по залѣзъ-слѣнце дѣдо Парушъ се върна отъ лозе заедно съ корабитѣ и берачитѣ. Лумна огънь пакъ въ широкия дворъ. Замириса на шира. Зацвѣртѣ въ жаравата пастърма за вечеря. Старецътъ се поогледа за внучето. Сутринътъ то бѣше помолило дѣда си да остане въ града. Нѣмаше го наоколо. Заобиколи изъ двора — нѣма го. Надникна въ трема